

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Jana L.
przeciwko Skarbowi Państwa-Prokuraturze Okręgowej w N. i
Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w K.
o ochroną dóbr osobistych i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 lutego 2011 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16
kwietnia 2010 r.,

**odrzuca skargę kasacyjną w części dotyczącej orzeczenia
o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu,
a w pozostałym zakresie odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do
rozpoznania i przyznaje adwokatowi T. P. (Kancelaria
Adwokacka w N.) od Skarbu Państwa (Sąd Apelacyjny) kwotę
3600 zł (trzy tysiące sześćset zł) z należnym podatkiem od
towarów i usług.**

Uzasadnienie

Powód Jan L. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 16 kwietnia 2010 r., podnosząc jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie jej do rozpoznania występującą w sprawie problematykę „naruszenia dóbr osobistych, do których należy prawo do ochrony prawnej przy wykonywaniu czynności z zakresu władzy publicznej” oraz kwestię „ściśłego przestrzegania przez władzę sądowniczą przepisów stanowionych przez władzę wykonawczą na mocy uprawnień udzielonych przez władzę ustawodawczą odnośnie przyznawania należności zgodnie z taryfą”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno odnosić się do przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu.

Tymczasem skarżący w skardze powołał się na okoliczności, które nie zostały przez ustawodawcę wymienione jako uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, co w oczywisty sposób nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Należy także zauważyć, że druga z powołanych w skardze okoliczności wskazuje na zaskarżenie rozstrzygnięcia o kosztach procesu, które nie jest orzeczeniem, od którego przysługuje skarga kasacyjna (art. 398¹ § 1 k.p.c.) i z tego względu skarga w tym zakresie podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c.

Z tych względów, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie § 6 pkt 7 w związku z § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).